

CULTURÀLIA

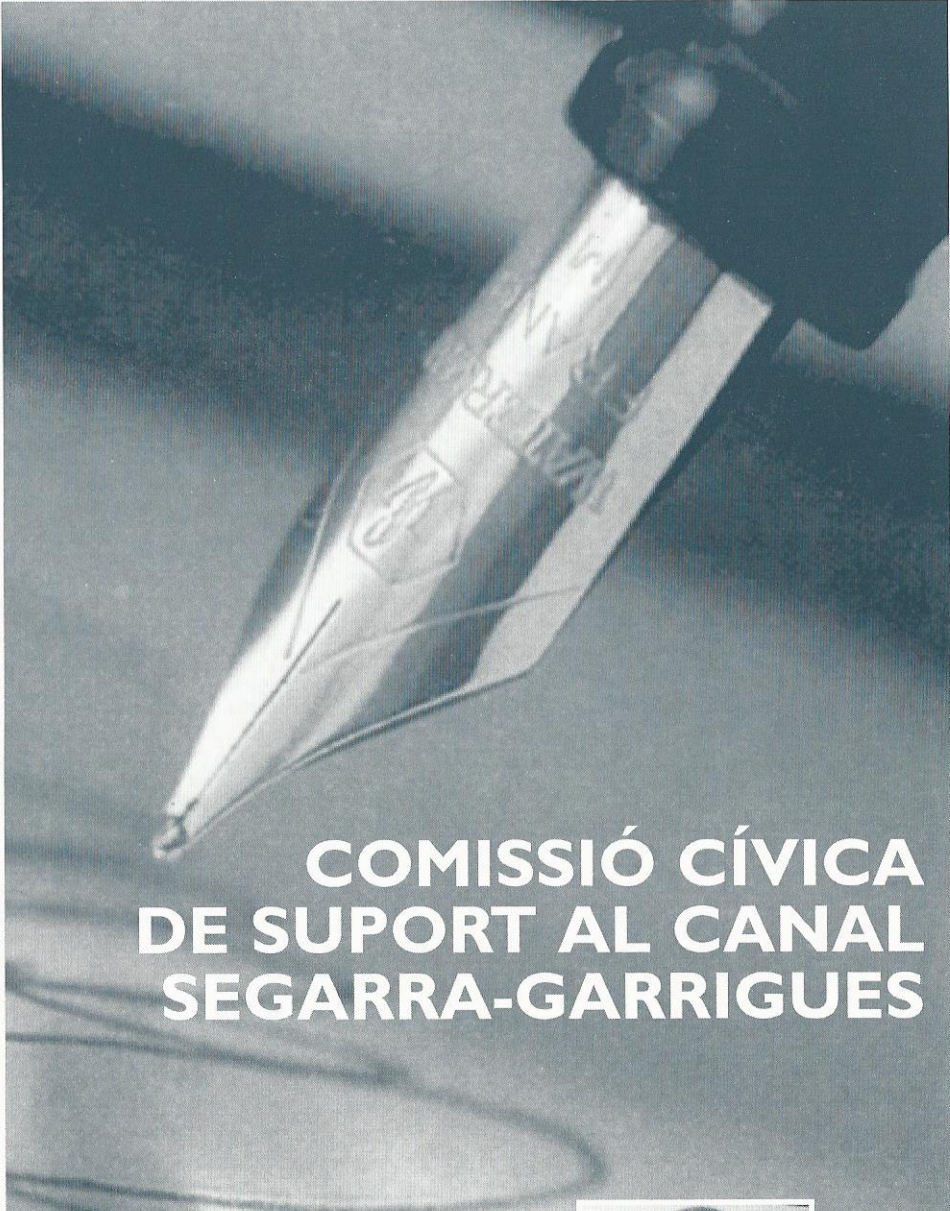
Número 14

CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA

Gener 2000

sumari

- 2• Opinió
El segle de la llum
per Joan Bernà
- 3• Entrevista
Carles Benet
per Pep Vall
- 4• Cas Pinochet
per Teresa García
- El 14è Parc de Nadal**
per Laia Miralles
- 5• **Antoni Tartera**
per Maurici Graus
- 6• **I d'ironia, Rebaixes**
per Montse Alay
- 7• **L'aldea global**
per Jaume Espinagosa
- 8• **J.S. Bach,
la veu de Déu**
per Gener Gonzalvo
- 9• **Adéu Charlie Brown...**
per Josep M. Ricart
- 10-11• **Canal Segarra-
Garrigues**
- 12• **La reina de la
bellesa de Leeane**
per Miquel Millà
- 13• **Mirades i percepcions
Una lliçó de llibertat. 75
anys de Surrealisme**
per Ermengol Puig
- 14• **Cara a cara
L'any 2000, rodaran caps**
per J. B. Solé i Francesc Gasull
- 15• **Amunt i avall.**
- El plaer de la lectura**
per Noèlia Lardiez
- 16• **Notícies de la biblioteca**
per Carme Asensio
- Jocs tradicionals**
per Francesca Bardají
- 17-18• **Excursions a l'en-
torn...**
- 19• **Carnestoltes
Tàrraga 2000**
- 20• **Festa del Porc /
Agenda / Humor**

COMISSIÓ CÍVICA DE SUPORT AL CANAL SEGARRA-GARRIGUES

J.S. BACH, la veu de Déu

**Antoni Tartera
-ANTONIOTI-**

**Wellcome a
l'aldea global**

**Entrevista a
CARLES BENET
per Pep Vall**

EL SEGLE DE LA LLUM

per Joan Bernà

És de suposar que els qui l'any 1900 es trobaven en la plenitud de vida observaven la frontera entre el segle que moria i el nou que s'anunciava -i que començaria, deixem-nos de polèmiques resoltes, el 1901- amb una curiositat semblant a la que ara mateix, cent anys més tard, envaeix les nostres reflexions. Quan el calendari contacta amb xifres rodones, les anàlisis, els balanços, els propòsits es multipliquen sense esforç, amb una naturalitat il·limitada. És com si delíssim per aturar-nos de tant en tant en pretexts de celebració o de recordatori, de festa o d'enyor, de fixació de fets que col·lectivament adornem per a la individuació de llocs, de persones o de grups, d'esperança. Una pura il·lusió de l'esperit? Potser sí, però aquestes coses -més grans o més petites- mouen el món, empenyen el traç que resseguim sobre el planeta i, per tant, l'humanitzen.

El pallarès Pep Coll ha encertat amb el nom de la seva lloada novel·la *El segle de la llum*. Les valls pirinenques, a principis de segle, acolliren l'inici de les grans centrals hidroelèctriques. Tot es transformà. La generalització funcional de l'electricitat, entrat el XX, certificà l'acabament triomfant del XIX. És com si l'escepticisme onejant i repetit de l'home del dinovè, que contemplava, amb recel i admiració alhora, com les màquines feien meravelles i destrosses, com el ferrocarril fumejava amb galop mecànic els cavalls de carn que

devaluava, s'esvaís davant la victòria inapel·lable del progrés. Al capdavant, el 1800 es despertà absolutista i el 1900 liberal. Progrés? Insegur, en qualsevol cas. La democràcia de la Restauració la movien el caciquisme i les exclusions d'amplis sectors, personals i de territori. La inquietud, doncs, a la modernitat que s'encetava era evident. La llum no era per a tots, ni tota plena.

Coll posa en boca del financer americà Dobson, l'any 1909, tot contemplant des del Tibidabo la urbs modernista i ennegrida pel carbó industrial, la següent frase: "d'ací a uns anys, la Vallnegrà il·luminarà Barcelona". L'efecte fou tan clar que alguns, fins i tot, en resultaren engegats, els que han tirat pel dret des d'una visió excoient del poder i del progrés. Així, el ciutadà comú d'aquest segle claudicant les ha vist de tots colors i no se sent impel·lit determinadament cap a la il·lusió. Per més que tingui al seu abast, com mai no havia tingut, un mínim de comoditat tecnològica, que cal apreciar i enfortir, l'assetgen les ombres resultants de les fusions ciclòpies, la precarietat laboral, la política de cap cot vers el diner, el dret secular expulsat per les urgències de l'economia apersonal.

Potser algun novel·lista emergent sabrà escenificar resumidament aquest imminent tombant de segle - i de mil·leni regalat- amb expressions com aquesta: "d'ací a uns anys, Internet il·luminarà el món". Tant de bo no ens enlluerni.

REVISTA CULTURÀLIA · Núm. 14 de gener de 2000

Direcció: Pep Vall

Consell de redacció: Jaume Espinagosa, Carles Domingo, Gener Gonzalvo, Josep M. Ricard.

Col·laboradors: Carme Asensio, Joan Bernà, Maurici Graus, J.B. Solé, Ermengol Puig, Francesc Gasull, Montse Aloy, Francesca Bardaji, Miquel Millà, Teresa García, Noèlia Lardiez i Laia Miralles.

Edició: Centre Cultural de Tàrraga, C. de les Piques, 1 25300 Tàrraga

Disseny i realització: Central de Disseny Tàrraga SL

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen el parer de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

Dipòsit Legal: L-1528/98

Entrevista a

CARLES BENET

PRESIDENT DE LA COMUNITAT DEL CANAL SEGARRA-GARRIGUES

per Pep Vall

El passat 30 de desembre, el Govern Central va aprovar la constitució de la Societat Estatal que gestionarà la construcció i el finançament del Canal Segarra-Garrigues, la qual es va realitzar a Saragossa el passat dia 18 de gener. El dia 19, es constituí a Lleida la Comissió de seguiment i enllaç de la construcció del Canal i la Xarxa de distribució de l'aigua.

Podeu explicar-nos una mica la història del Canal?

L'any 1980 es va fer l'estudi de viabilitat. El 1983 l'avantprojecte i la creació de la Comunitat General del Segarra-Garrigues Epectant. El 1985 es va fer el projecte de concessió, que va ser aprovat per la Comunitat i va ser presentat al Govern Central via Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Tot seguit fèrem ja la petició de reserva de cabdals del futur pantà de Rialp.

Aquell any, la competència del canal fou traspasada a la Generalitat. Llavors va estar cinc anys parat, ja que el govern autònom no tenia competència en la concessió de l'aigua.

L'any 1990 es va subhastar el pantà de Rialp.

L'any 1992 es va fer el projecte de construcció que fou presentat a la Confederació i es va posar a informació pública.

Passen tres anys morts en què no es fa res.

L'any 1995 es declara d'interès general el canal i Confederació aprova estatuts i ordenances a la Comunitat que deixa de ser espectant i passa a ser un ens de ple dret i formar part de la Xarxa de la Conca de l'Ebre, a través de la Junta d'Explotació, núm. 12

El 1999, les coses s'han accelerat: a primers d'any es va

fer el repartiment de cabdals i fa pocs mesos es va signar el protocol Generalitat / Govern Central. En els últims dies, ja hem detallat al principi com s'han accelerat els esdeveniments. Com va dir la ministra Isabel Tocino, hem arribat a una situació de "No Return".

Els detalls tècnics del canal i, fins i tot, del finançament, ja s'han difòs en la premsa. Però, com pensem que pot repercutir en la zona l'impacte del canal?

La incidència és incalculable, positivament, no solament per als pagesos i

propietaris, sinó per a tothom. La inversió es podrà amortitzar en pocs anys, amb l'augment de rendiments que es produirà. Pensem que de cada deu anys en secà, deu són dolents en producció per manca d'aigua.

Quins cultius creieu que s'hi podran fer?

En principi els mateixos que ara, però assegurant la collita. Després s'hauran de provar altres que la disposició d'aigua permeti. En tot cas podrà garantir la pervivència de l'agricultura rendible en la zona.

Moltes gràcies.

Altra vegada ens han tornat a enganyar, per un moment havia cregut que la justícia existia, però és evident que m'equivocava.

Vull parlar del cas Pinochet

per Teresa García i Bosch

Recordo quan tenia onze anys i estava de moda col·leccionar adhesius o *pegatines*, com en dèiem, en aquells temps Franco estava a punt de *palmar-la*.

En una excursió que vaig fer amb un grup d'esplai, vaig comprar un adhesiu negre i transparent que deia la següent frase: *Qui ha mort Allende?* (ò potser hi deia en castellà).

Primer vaig haver de descobrir qui era Allende, el president d'un país sud-americà, Xile, democràticament elegit. I tot seguit descobrir que era Pinochet qui l'havia mort. Però no sols havia mort Allende i altra gent, s'havia carregat la democràcia en un país on havia costat tant aconseguir-la.

Des de llavors han passat molts anys: Franco es va morir tot sol (vull dir que ningú se'l va carregar ni el va fer fora), va arribar la democràcia i la llibertat (?) i quan ningú no s'ho esperava surt un jutge i demana justícia

internacional. Ja, ja! És l'únic que se m'acudeix mentre se m'humitegen els ulls.

Aquesta vegada no he volgut callar, com acostumem a fer tots gairebé sempre, encara que no serveixi per a res vull expressar la meva decepció per la decisió del govern britànic i donar el meu petit suport a les víctimes que clamen justícia. M'avergonyeixo de la hipocresia d'aquesta societat occidental i l'únic que puc fer és ensenyar als meus fills que no es creguin tot el que diuen polítics, jutges i mitjans de comunicació. Tot plegat és un teatre de titelles.

Com pot la pròpia llei protegir un genocida?

M'hauria agradat un desenllaç més just, no dic feliç perquè els fets van ser prou horrorosos. Novament hem perdut una altra ocasió de reconciliar-nos amb la dignitat humana.

EL 14è PARC DE NADAL

Aquest any s'ha fet el 14è Parc de Nadal de Tàrraga. Hi va haver força gent, l'últim dia es va fer pujada en poni i va ser molt divertit!! Hi havia molts tallers, com per exemple, teatre, pe-rruqueria, DJ,... molen, oi?

Per si no ho sabíeu, el Parc de Nadal de Tàrraga va ser el primer de tota la província de Lleida, el va crear Francesc Rosell i es manté viu des de 1989

fins al 2000. Al Parc de Nadal ens vam posar ben equipats per a l'efecte 2000, ens vam quedar tota la nit en vela perquè no es produís!

A mi els tallers que m'han agradat més són els de vidre, teatre, jocs tradicionals, perruqueria i internet. Hi havia un pallasso molt divertit que passejava pels passadissos

tirant caramels i un nas que es deia Respingona que deixava que la portessis. Potser vàreu tenir oportunitat d'aquesta experiència! L'últim dia hi va haver la cloenda amb Creatum i van tirar petards juntament amb uns músics que tocaven molt bé, oi? Però els nens a qui donarien les cartes? Es clar, al patge Kassam, que les recollia a la sala d'actes del Parc. Tots els dies va sortir un diari del Parc on aparei-

xien acudits, escrits, endevinalles,... i estava dirigit per l'eixerida i moguda Anna Castellà i pel pacífic Cesc Gassull. Això ha estat un resum del 14è Parc de Nadal i vull donar les gràcies a tots els monitors dels tallers per haver fet que m'ho passés genial.

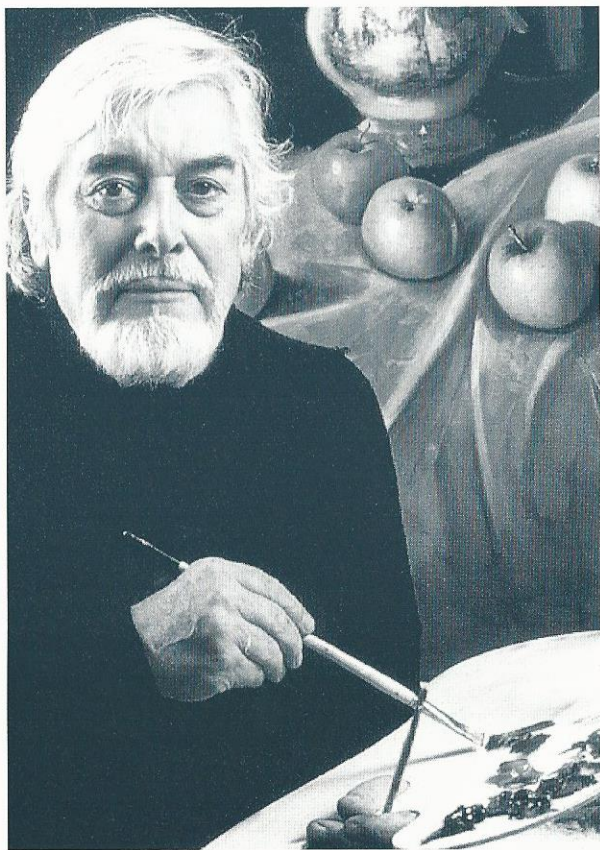
Laia Miralles. 10 anys. De Tàrraga.

ANTONI TARTERA

-ANTONIOTI-

LA CATEGORIA PROFESSIONAL I HUMANA D'AQUEST ARTISTA

per Maurici Graus

Escrivim influïts encara per la contemplació de l'esplèndida mostra que, coincidint amb les passades festes nadalenques, va presentar l'artista i pintor local Antoniوتي, a la sala dels arcs del nostre Museu Comarcal de l'Urgell.

Podem dir amb tota seguretat que mai, fins a l'hora present, l'esmentada sala havia acollit una exposició tan impactant com la que ara ha fet Antoniوتي i que suposa el més alt reconeixement de la professionalitat i valoració de la seva obra, manifestats pels visitants de l'exposició, que en nombre de 1.945 persones de diferents procedències, l'han contemplat amb dies de 540 i 414 assistents, segons dades estadístiques registrades al Museu. Un fet sense precedents en la història de les exposicions locals que confirma l'expectació i interès que l'obra del pintor Antoniوتي provoca entre els afectats a la pintura, principalment.

Hem de significar la millora, a efectes visuals, que ha representat la perfeccionada instal·lació elèctrica del recinte, que ha facilitat una més adequada visió dels quadres, si tenim en compte que un bon nombre d'obres d'aquest artista són de considerables dimensions i és millor veure-les des d'una certa perspectiva, com així ha estat.

Ja s'ha dit que aquesta exposició és la vint-i-una que Antoniوتي ha fet a Tàrraga des que va fixar la seva residència a la nostra ciutat i nosaltres creiem que ha estat precisament aquí on ell s'ha confirmat com el gran artista que és i ha donat estabilitat a la seva vida professional i familiar, després d'experiències en altres indrets de la geografia nacional, per la qual cosa tots ens n'hem de felicitar de tenir entre nosaltres un artista de les seves qualitats i un home d'una manifesta generositat, evidenciada sempre que ha estat requerit per fer aportacions dels seus treballs artístics per obres benèfiques i socials del nostre entorn, com a fets excepcionals i escassament imitats.

Amb motiu de commemorar les més de vint exposicions a Tàrraga, Antoniوتي ha tingut novament el gest de fer donació d'un quadre important i de grans dimensions, de la seva col·lecció particular, destinat al Museu Comarcal de l'Urgell que, sens dubte, ocuparà un lloc destacat entre el fons artístic d'aquesta institució.

Volem significar, com a fet extraordinari, que el nostre Ajuntament, en sessió del ple del passat dia 17 de gener i per acord unànim de tots els seus components, ha volgut premiar i reconèixer els mèrits demostrats per Antoni Tartera "Antionoti", al llarg de gairebé trenta anys que viu entre nosaltres, nomenar-los fill adoptiu de la ciutat, títol ben merescut i que fa justícia al comportament exemplar i humanitari de l'home i l'artista Antoniوتي.

La nostra revista Culturalia deixa constància del que ha estat aquesta nova i magnífica exposició de l'amic Antoniوتي, expressa la seva satisfacció per l'acord que ha pres i que molt honra la nostra corporació municipal i també vol felicitar efusivament el guardonat per aquest important premi del qual n'ha estat mereixedor i que serà un esdeveniment molt destacat en la seva vida professional. Enhorabona, Antoniوتي!

REBAIXES

(UN ABRIC PER 2000 PTS)

per Montse Aloy i Roca

Diuen els entesos en la matèria que s'ha de planificar la rebaixa, igual que els buròcrates planifiquen quan aniran de vacances i els estadistes quan i on faran la guerra.

Comencem, doncs, pel començament. Què és una rebaixa? Doncs una reducció del 10% o més

d'un producte de temporada. De qualsevol producte? No. Només del tèxtil, sabates, bosses i qualsevol altra secció que s'hi vulgui afegir. Llavors, quin avantatge hi ha, en la rebaixa, si el preu de la carn, del peix, del pa i sobretot del gasoil puja, enlloc de baixar? La cronista no ho sap. Ni sap per què les botigues estan plenes quan la majoria de la gent corrent (que no "a peu") ja s'ha gastat la meitat del sou del mes de gener en els Reis i altres personatges de la cort, i té aparaulat el del mes de febrer i tot. En fi. Les rebaixes del gener són tan populars com arrebossar-se a la platja a l'estiu o parlar pel telèfon mòbil dins d'un autobús en hora punta. Són un esdeveniment popular, una efemèride anual que no provoca el mateix entusiasme ni el mateix ressò en els diaris i la televisió que les del juliol, tot sigui dit.

Per què és la dona qui va de rebaixes, i no l'home? No ho sé. Potser la dona té més empenta a l'hora de clavar l'idem als ronyons de la contrincant i, sobretot, més coratge per defensar els pantalons de fa tres temporades i dues talles més grans, que es posarà en la propera Festa Major petita de finals de mes. És que

l'home no se n'aprofita, de les rebaixes? Sí, indirectament. Ell és "el sofridor en casa", (vegi's . .

"UN,DOS,TRES...") qui porta la roba arrebatada per la seva valenta muller en una escaramussa digna d'un "peplum" italià.

I dels articles rebaixats, ningú no en parla? Ah!! És

que no es poden posar saldos a les rebaixes si no s'especifica amb aquest nom! Algunes dones malintencionades han intentat col·locar algun membre de la seva família aprofitant l'avinentesa, però han estat descobertes i se'ls ha prohibit l'entrada a la botiga per sempre més. La cronista, però, va poder trobar una peça de fa cinc anys enrera més barata.

L'actitud de la dependenta de rebaixes és força interessant. Només té feina a col·locar la roba per colors, per talles o per les dues coses alhora. Algunes de més intel·lectuals la col·loquen per ordre alfabètic del fabricant, ignorant que també ho podrien fer per ordre alfabètic de productes nacionals o estrangers. Finalment hi ha l'ordre minimalista: dotze productes bonics fent un quadre tipus Mondrian a l'aparador i la resta, els 388 que falten, en munts poc artístics dins del magatzem.

Deixeu-me, finalment, afegir que la visitant compulsiva a les rebaixes obté un estat de felicitat ratllant el Nirvana (vegi's Richard Gere) quan troba l'abric de llana de temporada a un preu ridícul: 2000 ptes. I llavors es pregunta: "Hi ha vida més enllà del febrer?"

WELCOME A L'ALDEA GLOBAL

per Jaume Espinagosa i Marsà

Recuperats, del més o menys programat, del molt més que menys interessadament publicitat "efecte 2000", veiem que, si fa no fa, com l'any 1999, la vida continua el seu esdevenir sovintejadament monòton, a cops sorprenent i sempre engrescadora, si li sabem posar una mica d'imaginació i d'optimisme crític.

El que sí se'ns fa cada dia més evident i més properament present és l'escurçament de les distàncies, si més no temporals, amb d'altres latituds físicament llunyanes del planeta Terra.

Durant les passades festes nadalenques hem pogut veure com les diferents televisions d'arreu del món emetien gairebé les mateixes imatges sobre unes microilles de l'oceà Pacífic, que rivalitzaven sobre qui havia entrat primer al nou mil·leni, al nou segle. Val a dir, que a finals del 2000 podran tornar a repetir la jugada, ja que, encara no hem canviat ni de segle ni de mil·leni. No passa res, l'espectacle ha de continuar. Deixant el fet anecdòtic a part, el que és significatiu que les televisions i els seus germans tecnològics ens transporten visualment i virtualment on ells vulguin i podem veure imatges en temps real, en el precís moment que succeeixen. Tot amb tot, també hem de ser conscients que per més informació que tinguem, no necessàriament estarem més ben documentats hi ho sabrem assimilar de manera enriquidora per a la formació intel·lectual. És allò que diem, moltes vegades els arbres no ens deixen veure el bosc.

I, només en aquest començament del 2000, trobem més fets que ens porten cap a l'aldea global -McLuhan dixit-. Hem llegit, hem

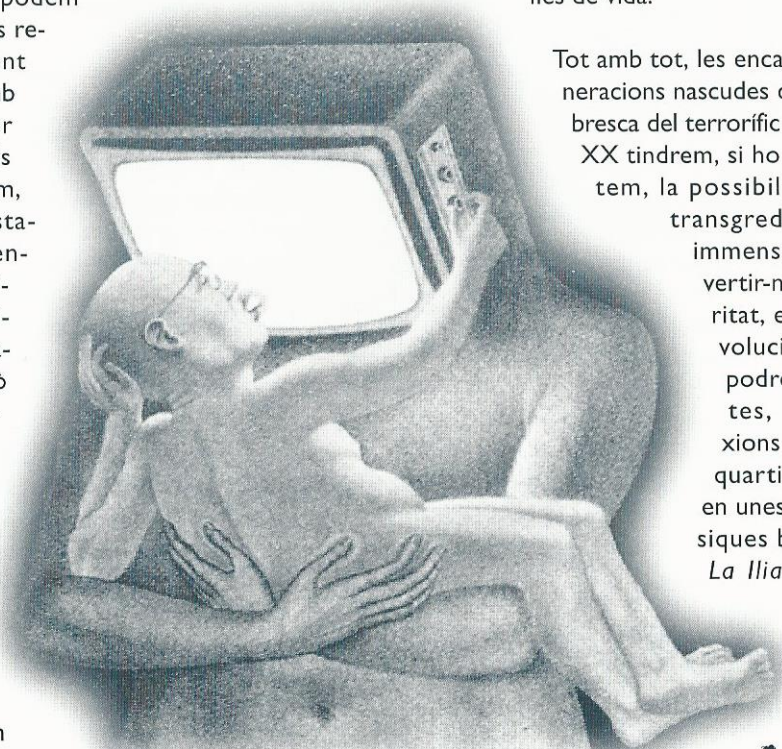
vist i hem escoltat els diferents mitjans de comunicació de masses com dos gegants de la informació i l'entreteniment audiovisuals -*Time Warner* i *American On Line*- es fusionaven i naixia d'aquesta manera el més espectacular gegant (monstre) de la comunicació mundial. A l'Estat espanyol les accions de la filial de Telefónica, Terra, empresa lligada al món d'Internet, continua la seva ascensió imparable a la Borsa. Més del mateix color, un dels principals diaris espanyols regala uns col·leccionables sobre com utilitzar de forma senzilla Internet. El particulars i les empreses han d'actualitzar, invertir, cada dos per tres, en nous aparells i programes informàtics.

Si no estem a l'aguait, els nostres fills només sabran tocar, això sí, com a autèntics especialistes, les tecles dels ordinadors, però els seus dits seran maldestres per poder escriure amb una certa elegància amb una senzill bolígraf o llapis.

Els telenotícies ens fan evident, contínuament, com és de petit el món, malgrat les distintes ètnies, la diversitat d'idiomes, cultures, religions o filosofies de vida.

Tot amb tot, les encara resistents generacions nascudes dins la cultura llibresca del terrorífic i *glamourós* segle XX tindrem, si ho volem, si hi lluitem, la possibilitat oberta, de transgredir, el que faci la immensa majoria i convertir-nos, ara sí, de veritat, en autèntics "revolucionaris de saló": podrem escriure cartes, notes o reflexions en immaculades quartilles i asseure'ns en unes còmodes i clàssiques butaques i llegir *La Iliada*, escrita pel gran savi grec, Homer.

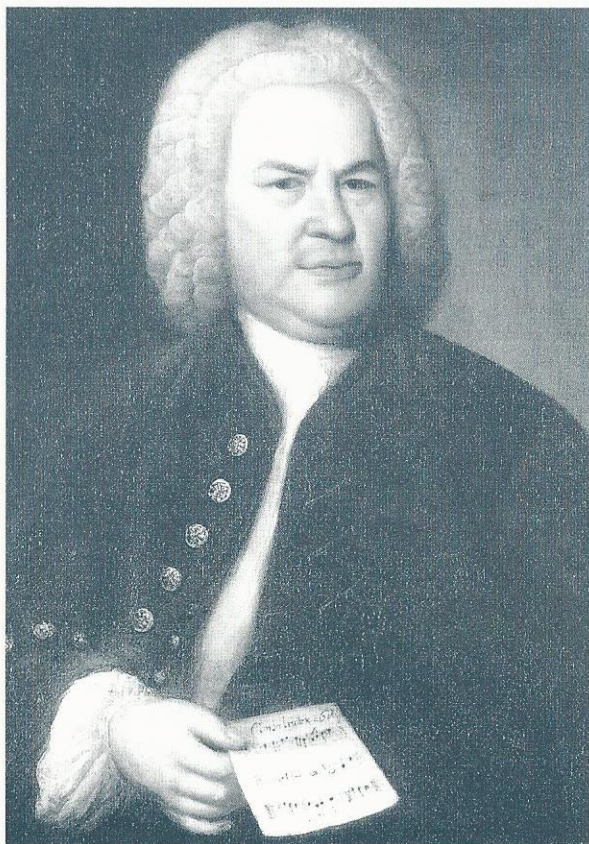
Així sia.

J.S. BACH

LA VEU DE DÉU

per Gener Gonzalvo i Bou

Enguany es compleixen 250 anys de la mort del compositor i músic alemany Johann Sebastian Bach, nat a Eisenach el 1685, el mateix any que Händel. Arreu del món l'efemèride serà dignament commemorada, amb munió de concerts i edicions de llibres i CD de la seva música. En 65 anys de vida, Bach, eminent organista, compongué centenars d'obres de tots els gèneres. De ben jove, recorria a peu centenars de quilòmetres per escoltar organistes cèlebres, com Buxtehude. A diferència dels seus contemporanis que triomfaren en vida -com el mateix Händel-, J.S. Bach passà penúries de tot tipus, carregat com estava de fills i família. Rodejat de músics mediocres, segurament ara quedaria embadalit de com s'interpreten les seves composicions.

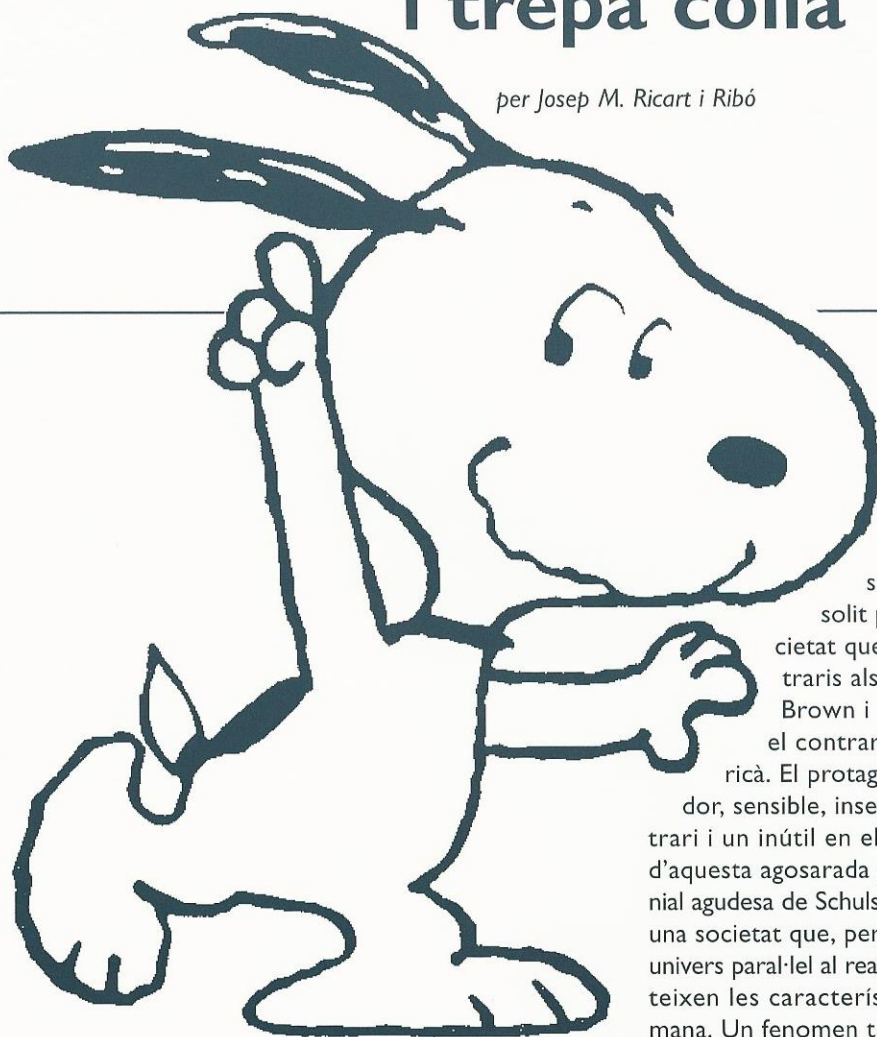
Bach escriví nombroses obres profanes, tant instrumentals (els seus inenarrables sis *Concerts de Brandenbúrg*, les Suites per a violoncel, o els concerts per a clave o violí) com vocals (recordem *La Cantata del Cafè*). Tanmateix, amb una educació fermament religiosa, ell mateix deia que la seva música servia per lloar Déu. D'aquí que les seves obres més universals siguin les monumentals composicions religioses: les passions (Sant Mateu, Sant Joan), les misses (La Missa en Si Menor), els oratoris i les centenars de cantates que Bach componia per a cada festivitat dominical, totes diferents.

Johann Sebastian Bach era un prodigi al teclat. Les seves improvisacions organístiques -expliquen els seus contemporanis- eren memorables, i tots els estudiants coneixen els inenarrables 24 preludis i fugues del *Clave ben Temperat*, ara adoptats pels pianistes (val a dir que els primers pianos no van agrair Bach. De fet, eren molt rudimentaris).

Tots els músics saben que hi ha un abans i un després de la música de Bach. Superant els seus antecessors barrocs, el compositor alemany dominà a la perfecció l'art de la fuga, l'harmonia i compongué inspiradíssimes melodies. En vida -ja ho hem dit- no tingué l'èxit merescut, i a la seva mort, a Leipzig, la seva música restà oblidada, fins que al segle XIX fou redescoberta. Els melòmans estem d'enhorabona. Aquest any 2000 celebrarem com cal l'aniversari del "Mestre de Sant Tomàs de Leipzig", un home consagrat a lloar Déu amb la música. Sens dubte que cap músic, en tota la història cristiana, ha estat capaç d'apropar-se a Déu amb les notes musicals. L'emoció que desperten les seves obres ens apropen a la més pura mística, a més d'una qualitat musical que creients i no creients han fet que qualifiquessin Bach com "el pare dels músics". Per això ens hem atrevit a qualificar Johann Sebastian Bach com la veu de Déu. No hi ha dubte que si l'Església Catòlica fos més oberta del que és, santificaria aquest luterà pietós i humil, com un dels homes que més ha fet per apropar Déu al cor dels homes.

Adeu CHARLIE BROWN i trepa colla

per Josep M. Ricart i Ribó

Qui en algun moment de la seva vida no s'ha topat amb un tira còmica dels personatges de "Peanuts"? O millor dit, qui no s'ha parat en alguna ocasió a contemplar la seqüència de les aventures d'en Charlie Brown o del seu gos Snoopy?

Seria difícil trobar algú que no conegués aquests dos personatges creats per Charles M. Schuls l'any 1950. Si ara es compleix el cinquantè aniversari de l'aparició per primera vegada als Estats Units d'una tira còmica, que el seu creador nomenà "Lil folks", nom que els seus editors van canviar per "Peanuts" (cacauets). Una sèrie que en el seu primer any de vida va aparèixer en set diaris i que avui, mig segle després, es distribueix en més de 2.600 periòdics de 75 països d'arreu del món.

Poc es podia pensar el jove Shuls als seus 28 anys, després d'aprendre a dibuixar per correspondència i men-

tre es recorria les oficines de diferents editorials intentant "col·locar" els seus dibuixos, que la seva gran creació esdevindria un fenomen cultural a nivell mundial.

No deixa d'encuriosir el fet sorprenent del gran èxit inicial assolit per "Peanuts" en el cor d'una societat que justament exalta els valors contraris als qual desprèn la sèrie de Charlie Brown i la seva trepa colla. Brown és tot el contrari al model social de l'heroi americà. El protagonista de "Peanuts" és un perdedor, sensible, insegur, poc atractiu per al sexe contrari i un inútil en el camp de l'esport. En la creació d'aquesta agosarada personalitat es pot apreciar la genial agudeses de Schuls, uns personatges que triomfen en una societat que, per uns moments, s'emmiralla en un univers paral·lel al real en el qual un grup de nens reflecteixen les característiques principals de l'ànima humana. Un fenomen tractat pel seu autor amb exquisidesa, intel·ligència, senzillesa i una riquesa de matisos que ens ajuda a entendre la universalitat assolida per la seva creació.

Una obra que ara, quan Charles M. Schuls ha complert els 77 anys, deixarà de delectar-nos, sotmesa a la inexorable procés vital de l'autor, fragilitat de la condició humana que contrasta amb la perenne joventut dels seus personatges que han reflectit, com ningú, la idiosincràsia de diverses generacions.

Permeteu-me, doncs, des d'aquest humil escrit, retre homenatge al sr. Schuls per tota una vida dedicada a enriquir-nos amb al seva particular concepció de la vida que tan bé ens ha sabut transmetre i agrair-li profundament el fet de fer-nos partícips durant tants anys de la seva brillant imaginació.

Adéu Charli Brown.

Gràcies Charles Schuls.

COMISSIÓ CÍVICA CANAL SEGARRA

El Consell de Ministres del dia 30 de desembre de 1999 va acordar la constitució de la societat que finançarà i s'encarregarà de realitzar el Canal Segarra-Garrigues en la part que corresponen al Govern Central.

Aquesta comissió demana que aquesta societat sigui ubicada a Tàrraga pels quatre arguments següents:

1r) A Tàrraga hi ha la seu de la Comunitat General de Regants del Canal Segarra-Garrigues i creiem que per la coordinació de l'execució de les obres és important la col·laboració entre ambdós ens i la seva proximitat física.

2n) La ciutat de Tàrraga està situada al mig de la zona regable i és centre i capital de la futura àrea de regadiu.

3r) L'Ajuntament de la ciutat va adquirir l'any 1993 un gran edifici a l'Avinguda de la Generalitat de Tàrraga per cedir-lo en el seu moment com a seu de la Comunitat de Regants del Canal Segarra-Garrigues. Aquest edifici, actualment propietat de l'Ajuntament, està desocupat i seria un local magnífic perquè es podés compartir amb aquesta societat.

4t) L'últim argument, i per a nosaltres el més important, és que Tàrraga, tant a través del seu Ajuntament com de les seves institucions (recordem com a exemple la Cambra de Comerç i Indústria) i la pròpia gent i el treball d'aquesta comissió, ha lluitat i ha confiat sempre en el Canal, el qual juntament amb l'esforç de molta altra gent, i especialment de l'actual president del Canal, sr. Carles Benet, fa que s'hagi aconseguit finalment el Canal.

Aquesta Comissió Cívica de Suport al Canal Segarra-Garrigues del Centre Cultural de Tàrraga sol·licitarà a autoritats i organismes que correspongui que aquesta societat tingui la seu a Tàrraga i endegarà una campanya per aconseguir el suport de ciutadans i institucions de la ciutat i comarca a aquesta finalitat.

Tàrraga, 15 de gener de 2000

A DE SUPORT AL RA-GARRIGUES

LA REINA DE LA BELLESA DE LEEANE,

de M. McDonagh

per Miquel Millà i Novell

Les obres programades per la Regidoria de Cultura a l'Ateneu han estat un èxit per la nombrosa assistència de públic i per l'impacte que han produït. Aquesta última, però, ha estat la que ha colpit més l'ànim dels espectadors per la seva duresa.

És un drama molt cru, que arriba a una gran violència física i psíquica, però que compta també amb uns moments de comicitat, basats sobretot en algunes intervencions de la mare, a mig camí de la malícia i de la demència senil. Aquestes rèpliques relaxen per moments la cruesa de l'obra entre mare i filla.

Gràcies, en part, a aquests elements còmics, l'espectador aguanta perfectament l'alè durant les dues hores i mitja de durada de l'obra.

Els actors van demostrar abastament la seva professionalitat. Creiem, però, que Jacob Torres, el germà petit de Pato, hauria de fer-se més entenedor quan descobreix la pilota que anys enrere li van prendre i s'enrabia amb Maureen, que ja s'ha quedat sola. Parla tan de pressa, tan irritat, que

l'espectador es perd fins que intueix el perquè d'aquells crits. Un dels principis de l'acció teatral ha de ser la transmissió d'emocions a tots nivells, i en el cas del qual parlem, hi faltava la comprensió de les paraules. El nivell de la seva actuació, però, va ser notable. Àlex Casanovas va personificar el paper de jove que aprofita l'ocasió d'una nit de passió, de la qual en sortirà enamorat; ressaltem l'escena en què, assegut sobre la taula i il·luminat pels focus lateral i frontal, recita amb un to de veu a mig camí entre l'emoció o la monotonia la carta que li envia a Maureen; tots els recursos teatrals són al servei del text de la carta: llum, postura, to de veu, mirada perduda cap a la llunyania (un dels encerts de la direcció de Mario Gas).

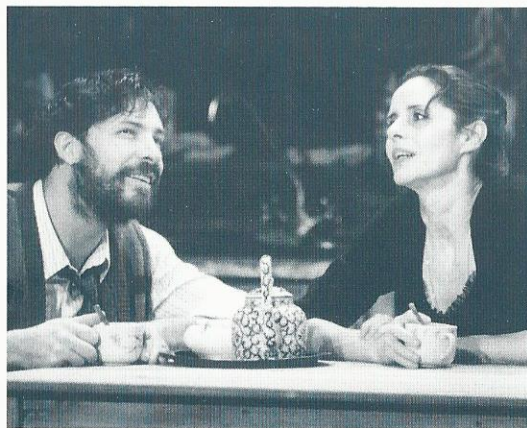
Vicky Peña és la dona madura que veu com es va consumint i frustant mentre passen els anys i té cura de sa mare, a qui considera la culpable de tot el seu fracàs perso-

nal; el seu odi es manifesta en tots moments i de totes maneres: insinuacions, insults, amenaces, mentides i accions, com quan li cremen la mà. En les seves relacions amb Pato vessa passió i quan ja l'ha perdut, un barreja de folia i melangia. Sap utilitzar tots els recursos personals per a l'expressió dels sentiments.

La supera, però, Montserrat Carulla, que fa una gran creació, va saber combinar sàviament tots aquests mitjans i en va treure un resultat excel·lent: el timbre i el to de veu, el ritme de dicció, la mirada esmaperduda o fixa, el

parar o continuar amb el balanceig, caminar, buidar l'orinal, portar amb ràbia els documents que comprometen la seva filla per desacreditar-la davant Pato, cremar la carta i, sobretot, esforçar-se amb esglais pel suplici de la cremada de la mà. Vicki Peña va estar magnífica; Montse Carulla, magistral.

Aquests excel·lents treballs van estar potenciats per un acurat muntatge escenogràfic, que ens presentava l'interior d'una casa a les mun-

tanyes d'Irlanda, on hi havia foc de l'estufa que feia flamarades quan s'hi cremava el paper, l'aigüera, la cuina del butà, les parets de pedra, la finestra que il·luminava pobrament l'estança, un terra de fusta vell... La luminotècnica i els efectes sonors van acabar de donar l'ambient realista que l'obra demanava. Recordem, per exemple, el vent, que imprimeix una atmosfera d'aïllament i de soledat, o la cançó que sona al final de l'obra, que va adquirint una ressonància, com una reverberació de llunyania, d'il·lusions que s'acaben de perdre...

Una obra, en fi, dura, muntada i dirigida en clau realista, que ha donat com a fruit una magnífica creació d'ambients i atmosferes físiques i psicològiques. Gairebé es podria dir que la passió amorosa, la tendresa i, sobretot, l'odi i la crueltat prenen cos, desprenen una flaire, es podien palpar. Inoblidable espectacle.

MIRADES I PERCEPCIONS

UNA LLIÇO DE LLIBERTAT 75 anys de Surrealisme

per Ermengol Puig i Tàpies

Tenia planificat que aquest article tanqués l'any 99. La meua pretensió es basava en l'estesa moda de festejar els aniversaris. L'any 1924, André Breton publicà el Primer Manifest surrealista que donà pas a un moviment literari i artístic que el considero un dels més influents del segle XX. No fou un document programàtic sinó un discurs d'elogi de la imaginació i de l'emoció. A més, insistia en la idea que la pràctica de l'art és la pràctica de la vida. Sense A. Breton que, a més, sabé electritzar els creatius del seu entorn, no hi hauria hagut surrealisme. Als inicis, la pràctica d'a-

quest mètode creatiu fou netament poètica i literària però el moviment estava obert per assimilar tot tipus de manifestació que s'hi volgués afegir. Joan Miró, amic de poetes, fou l'iniciador que les imatges dels pintors s'adaptessin al nou llenguatge surrealista, que presentava la novetat de no pretendre traduir la realitat sensorial sinó les emocions més sentides i íntimes. A partir del psiquisme, afirmaven, pot sorgir un món nou que s'allunya de la realitat de forma fantàstica.

Aquesta possibilitat, exitosa encara avui, en aquells moments resultà transcendental, ja que modificà la clàssica forma de mirar i de percebre el món. No es quedà només en això; per alguns, els que cercaven un punt de contacte i resolució entre l'estat de somni i el de vigília, representà un canvi de vida. El surrealisme era una crida a favor de la imaginació front la lògica; era la instauració del món interior front el bon gust clàssic o els dogmes culturals simbolitzats per la frase: "fet com Déu mana"; era el reconeixement del món dels somnis i del subconscient, divulgats per Freud, com més creatiu que el del racionalisme. En fi, l'inconscient alliberava de molts tabús sexuals, religiosos i socials que la rígida moral tradicional mantenia.

Amb rapidesa s'expandí aquest ideari i arribà a Espanya en forma d'estudis divulgatius i sobretot de pràctica pictòrica. Sorgiren nuclis interessants a les Canàries amb Óscar Domínguez, a Madrid on la Residència d'estudiants havia deixat el terreny adobat i sobretot a Catalunya amb Joan Miró, Salvador Dalí, Picasso, Àngel Planells i Artur Carbonell, entre altres.

Plàsticament el surrealisme fou molt permissiu i obert i es mogué entre l'automatisme no figuratiu d'un Miró i el veris-

me de les imatges oníriques d'un Dalí. Aquest segon mètode, en tractar l'espai pictòric com un teatre d'al·lucinacions i de formes estrafolàries, és el que més s'ha desenvolupat i més acceptació ha tingut per part del públic.

Tot i que el cinema de l'actualitat és el que mostra les influències més grans del surrealisme fantasiós, si exceptuem les accions de Buñuel i Dalí, els seus inicis en aquest camp foren més aviat decebedors i escassos. Segurament els espectadors reclamaven un realisme documental. L'actitud anà canviant i en l'actualitat el món del cine-

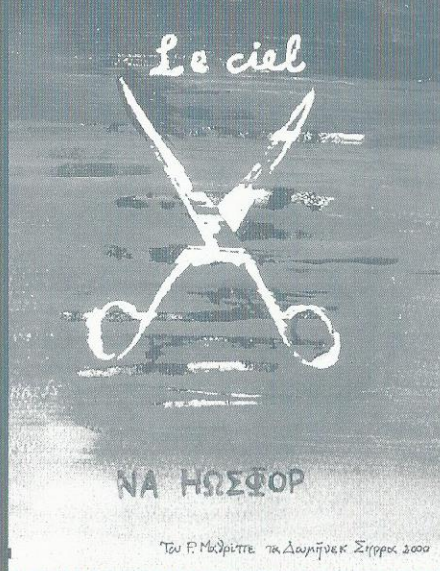
ma, el de la fotografia i el de l'omnipresent publicitat són els que l'estan explotant més a fons, almenys una de les parts de la inspiració surrealista: el món de la fantasia i de l'anticipació; el d'establir relacions sorprenents per a distracció i gaudi del personal.

En arribar a aquest punt crec que es pot dir que la mandra mental col·lectiva ha trivialitzat i ha reclus la mentalitat surrealista al món de la fantasia, al món de l'ambigüitat i als mitjans de comunicació, que la singularitzen en allò inesperat, fabulós, dramàtic, hiperrealista, etc.... I és més: hi ha gent que injustament la considera com una pràctica d'esnobisme intel·lectual, de depravació de l'esperit o la d'un escamot de pretensiosos que, per damunt de tot, els mou l'afany de desconcertar.

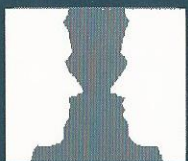
Valorar d'aquesta forma un moviment que maldà per alliberar i fer reaccionar la persona de l'immobilisme conceptual, de les morals dominants i de l'apatia que comporta l'utilitarisme, crec que resulta massa superficial.

En encetar l'any 2000, brindo perquè la mentalitat surrealista continuï nodrint noves generacions d'artistes interessats en l'emancipació de les persones; un projecte que per la seva càrrega d'utopia sempre és de futur.

La il·lustració que acompanya l'article és un rentat acrílic fet per Domènec Serra, professor de l'Escola d'Arts Ondara i artista subtil i delicat. Com Magritte, un dels seus mestres, especula entre la imatge i les paraules, establint la típica metàfora surrealista sempre intel·ligent i gens frívola, que invita a la reflexió i a la recerca.

cara

cara

L'any 2000, rodaran caps

per J. B. Solé i Francesc Gasull

Cert, rodaran caps si no l'encertem; si, dins el garbuix de les properes pel·lícules que veurem, no encertem a endevinar quines ens faran sentir l'alegria de consumir (sí, consumir) cinema, i quines ens faran avorrir (sí, avorrir) el cinema.

Anem a pams: després del resum de l'any 1999, ens arriba la predicció de l'any 2000. Si fem cas de tot allò que hem llegit, tenim un any força atractiu, mogut, càlid i agradable pel que fa a les estrenes cinematogràfiques. Avui, però, només ens mourem dins l'àmbit de les produccions exteriors, quasi bé totes nord-americanes. Més endavant, ja farem una reflexió del pobríssim panorama nacional i català.

Pareu atenció, si us plau, a:

—**"The three kings"**, amb George Clooney, Mark Wahl-

berg i Ice Cube, una comèdia bèl·lica ambientada a la guerra del Golf.

—**"The million dollar hotel"**, un Wim Wenders amb Mel Gibson i Milla Jovovich, escrit per Bono dels U2 i ambientada a Los Angeles d'un futur proper.

—**"The green mile"**, de Frank Darabont (director de "Cadena perpetua") i amb Tom Hanks i David Morse. Molta fortor a Oscar.

—**"Any given sunday"**, més fortor a Oscar amb Al Pacino i Cameron Diaz dirigits per Oliver Stone.

—**"The insider"**, també amb Al Pacino i la direc-

ció de Michael Mann ("Heat").

—**"Man on the moon"**, amb Jim Carrey aspirant a l'Oscar donant vida al popular còmic Andy Kauf-

mann, sota la direcció de Milos Forman.

—També provarà sort als Oscar Tom Cruise amb **"Magnolia"**, de Paul Thomas Anderson, i el mateix actor reben- tarà taquilles amb **"Misión imposible 2"** de John Woo.

—Woody Allen farà la seva visita anual amb **"Sweet and lowdown"** com a director i com actor a **"Picking up the pieces"** d'Alfonso Arau.

—Tindrem Bruce Willis per partida triple: **"El sexto sentido"**, **"The story of us"** i **"The whole nine yards"**.

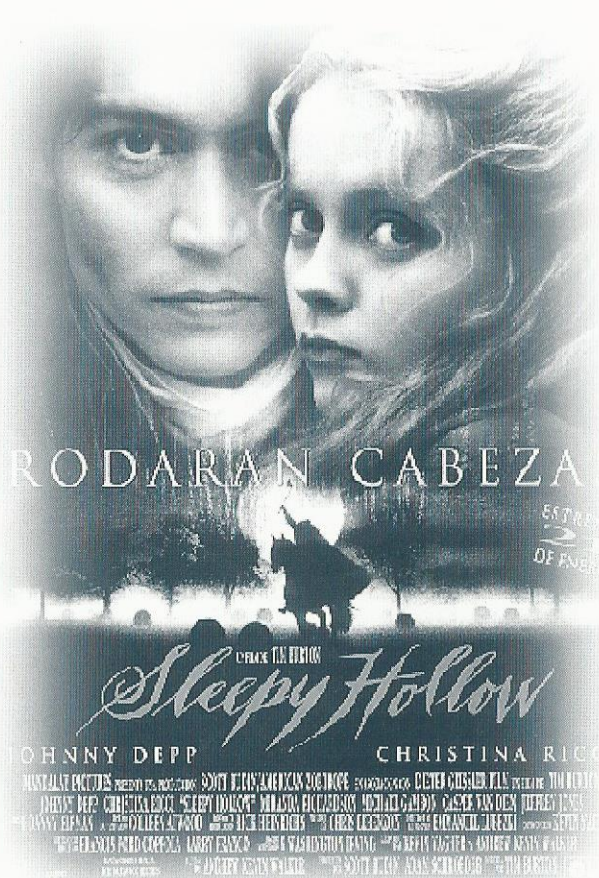
—També a Sigourney Weaver per partida doble: exhube- rant i rossa a **"Galaxy quest"** i més

humana a **"Map of the world"**.

—I atenció a aquest nom, Angelina Jolie, l'atractiva filla de Jon Voight, la qual veurem a **"The bone collector"** amb Denzel Washington i a **"For the love of the game"** amb Kevin Costner.

—**"Space cowboys"**, el darrer de Clint Eastwood amb els seus col·legues de geriàtric James Garner, Donald Sutherland i Tommy Lee Jones.

I més, més, més i molt més... Tot no hi cap. I aneu al cas, això no són recomanacions. Si voleu alguna cosa més, espereu al proper mes.

AMUNT

—**“El gigante de hierro”**: excel·lent film de dibuixos animats que ens ve a demostrar que la Disney no és l'única productora que fa bones pel·lícules d'animació. Produïda per la Warner, “El gigante de hierro” és una faula antibel·licista que fuig de la moralina fàcil. Qui diu que a Hollywood només es fan pel·lícules violentes?

—**El DVD**: el substitut de la cinta de vídeo, a més de millor imatge i so, ofereix molts alicients per als cinèfils: trailer de la pel·lícula, “making of”, entrevistes, filmografies, preses falses i imatges inèdites. Llàstima que siguin tan cars.

—**Els “Nous Clàssics” d'Àlex Gorina**: l'espai del Canal 33 recupera clàssics recents, fins i tot els maleïts, com “La puerta del cielo” o “Dead man”. Diguin el que diguin, sort en tenim encara de les televisions públiques.

AVALL

—**“Caprichos del destino”**: en el cas de Sidney Pollack “qualsevol temps passat fou millor”. El director de les memorables “Danzad, danzad, malditos” o “Tal como éramos” ha realitzat en els últims anys pel·lícules tan fallides com “La tapadera”, “Sabrina” i aquests “Caprichos del destino”, els quals han provocat una allau de badalls a les platees.

—**La sèrie “Jacinto Durante, representante”**: ningú no s'ha adonat que aquesta sèrie fagocita i malmet una brillant pel·lícula de Woody Allen, “Broadway Danny Rose”? Just en acabar aquestes línies, llegim amb satisfacció que “El País” sí ho ha esmentat.

—**El passi televisiu de “L'any que vam viure perillosament” al Canal 33**: l'admirable pel·lícula de Peter Weir, vista sense el format panoràmic i amb el color gasat i alterat. I això que circulen còpies televisives del film més respectuoses amb el format original.

EL PLAER DE LA LECTURA

Novel·la: **No mires debajo de la cama**

Autor: **Juan José Millás**

Editorial: Alfaguara. / Pàgines: 208 / Preu: 2.300 ptes. aprox.

Les sabates del callista Vicente Holgado són, cada nit, les instigadores d'unes reunions clandestines on les sabates del veïnat debaten sobre l'aparellament o la individualitat, temes que turmenten els seus propietaris, uns personatges que lluiten aferrissadament amb sí mateixos per comprendre el sentit de les seves vides.

Dotada d'una gran força irrefrenable i d'una subversiva imaginació, *No mires debajo de la cama* és una novel·la del tot original: és un enllaç entre el món real i el món oníric o dels somnis, farcit de simbolismes (com el del parell de sabates, paradigma de la parella indisoluble), amb els que J. José Millás ens recorda que existeixen altres realitats dins de la qual nosaltres coneixem i denuncia l'ensorrament d'aquesta realitat coneguda.

Una novel·la amb un missatge clar que hom només descobreix si és capaç de mirar sota el seu propi llit.

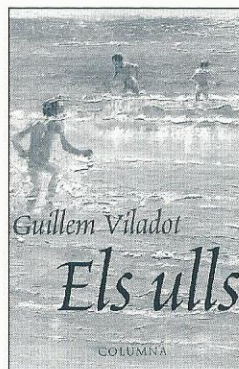
Novel·la: **Els ulls**

Autor: **Guillem Viladot**

Editorial: Columna. / Pàgines: 66 / Preu: 1.350 ptes.

Amb una prosa àgil i vivaç, el recentment desaparegut Guillem Viladot ens brinda *Els ulls*, un text marcadament sorprenent i, sobretot, relatat de manera breu, en poc més de seixanta pàgines.

A manera de faula moral, Viladot va desfilant sota la fórmula d'un viatge iniciàtic, les sensacions copsades per Hisop, un nen de poca edat que és el centre neuràlgic d'aquest territori entre mític i revelador, creat per l'autor. Desposseïda totalment d'artificis barrocs i amb abundància del diàleg escuet i precís, la descripció dels sentiments d'Hisop és més que efectiva, sobretot perquè ens deixa entreveure la seva innocència i el seu afermat vitalisme. Mentre que l'objectiu del nen és poder veure el mar, el de l'autor és donar un missatge esperançador, una lliçó de vida latent: “Vull que les meves orelles, les meves mans, els meus llavis, la meua llengua... tot el meu cos sigui un ull immens...”.

per Noèlia Lardiez

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA

per Carme Asensio

DADES D'INTERÈS

Ja tenim dades totals del préstec de l'any 1999, els usuaris s'han endut a casa fent ús d'aquest servei 25.442 documents, 4.973 persones de les quals 1.214 són d'altres poblacions de la comarca disposen del carnet de préstec. La Biblioteca ha obert al públic 284 dies i actualment disposa d'un fons de 26.070 documents. L'augment d'aquest fons es va fent amb tot el que rebem de suport genèric de la Generalitat i les compres que gestionem directament amb els pressupostos de l'Ajuntament i el Servei de Biblioteques. Animem a tots els usuaris a fer-nos les desiderates que creguin necessàries i procurem distribuir el pressupost amb la compra d'allò que ens proposen i les matèries que tenen més mancances.

NOVETATS

La felicitat personal. Una recerca interna / Antoni Bolinches
Els kurds, a l'ombra de la història / Jordi Tejel
Memòries d'una geisha / Arthur Golden
Cigars: la cultura del fum / Xavier Febrés
Nova York / Christine Metzger
6 milions d'innocents: menys uns quants espavilats / Col·lectiu J.B. Boix
Alioixa / Henri Troyat
Melocotones helados / Espido Freire
El Egoïsta / Nativel Preciado
Madera de Boj / Camilo José Cela
La Boda del poeta / Antonio Skármeta
Chulas y famosas / Terenci Moix
Señora Presidenta / Julia Navarro
Biblioteca de la agricultura (3 vol.)
Luna Lunera / Rosa Regàs

JOCS TRADICIONALS

per Francesca Bardají

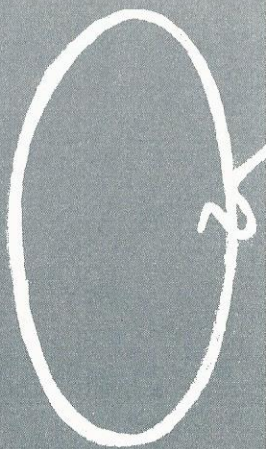
EL CÈRCOL

Estri de ferro, també anomenat "aro" o "rutlla", que la mainada feia córrer rodolant, tot empenyent-lo amb la mà. Per tal de mantenir el cercol dret i donar-li la direcció desitjada es podia fer rodar amb l'ajut d'una vareta, també de ferro, que tenia forma de ganxo a l'extrem.

La mida d'aquesta cercol era la d'una roda de bicicleta d'adult, per això qui no podia comprar-lo a les botigues de joguines o encomanar-lo a cal ferrer, feia servir les llantes de les bicicletes. També hi havia qui n'emprava l'anella d'un casc d'arengades o bé el cimall del cubell de la bugada.

La mainada es divertia pujant i baixant amb el cercol per carrers costeruts, tant s'hi jugava individualment com en grup. Quan s'ajuntaven una colla amb el cercol pertinent, s'organitzaven curses tot competint per qui podia fer-lo arribar primer, dret, a un indret determinat anteriorment.

Hi havien nens que sabien donar al cercol un moviment d'impuls contrari a la direcció d'empesa, de manera que després de recórrer certa distància endavant, el cercol reculava cap al lloc de sortida. Aconseguir aquest retrocés del cercol fins el punt d'on s'havia llençat no era gens fàcil. Per fer-ho més emocionant, a vegades s'apostaven boles, toreros, singuetes o patacons, tot esbrinant si s'era prou destre o no.

Excursions a l'entorn...

EL CANÓS I TORDERA

El passat 19 de desembre vam fer la sortida a El Canós i Tordera.

Deixàrem els vehicles a La Curullada i aprofitàrem per fer-hi una visita. Les restes del castell que necessiten un reforç per no caure: l'església i un tomb pel poble, que té una vista molt bona en aquella part de l'Ondara. Seguirem cap al poble de Tordera, que en el seu escut

Excursions a l'entorn...

hi té un tor, l'ocell tan conegut aquí, un poble d'unes vuit cases que tanquen una plaça de pedra amb bancs i una font. No s'hi veia ningú, tret de quatre gats no en sentit figurat, sinó real. Però al cap d'una estona aparegueren alguns veïns que ens explicaren històries del poble, que es nodreix en part de persones de costa, però conserva un pagès nadiu.

Entre camps d'oliveres arribàrem a El Canós, un parell de quilòmetres més avall, tot entrant, s'hi troba un molí d'oli, on penetràrem tot seguit invitats per l'amo, que ens mostrà la maquinària d'estil tradicional i ens féu degustar el nou oli damunt de pa torrat.

Aprofitàrem per esmorzar i, seguidament, procedírem a visitar el poble. Un veí, també vingut de la gran ciutat, ens ensenyà l'església i un casalet que estan adaptant per les diferents necessitats del veïnat. Per les cases grans vàrem comprovar que era un poble ric cosa que afirmaven els amples i fecunds camps de cereal que l'envolten. També es veia ben arreglat, amb petits espais enjarinats.

Ja de tornada, ens permetérem el luxe de transitar per la variant de Cervera, encara fora de servei, i per les piràmides de grava del lloc on la preparen per a la carretera. I plens de gana, cap a dinar toquem.

CARNESTOLTES

TÀRREGA 2000

La Comissió del Carnestoltes ho tenim pràcticament tot a punt per tornar a escampar la gresca i la disbauxa pels carrers de Tàrraga durant els dies de celebració del Carnaval. La festa més irreverent i provocativa de l'any se celebrarà els propers 3, 4 i 5 de març. Aquest any la festa de Carnestoltes a Tàrraga, que tindrà un cert regust a misticisme i profesies apocalíptiques, accentuarà marcadament el seu caràcter popular perquè esdevingui una festa altament participativa i oberta a targarins i forasters. És cert que durant els últims anys l'actual Comissió que ens fem càrrec de la festa hem aconseguit confeccionar un Carnaval més animat i concorregut, però creiem que encara podem anar més lluny. Per això aquest any una de les novetats que presentarà el Carnaval a Tàrraga serà l'obsequi, per la gràcia de la Comissió del Carnestoltes i Sa Majestat Lo Rei, d'un fabulós pernil per a totes les comparses de més de vuit membres que desfilin a la Gran Rua de dissabte a la nit. A banda, es tornarà a convocar el Concurs de comparses que premirà les millors disfresses i el "desparpajo" al moment de desfilar da-

vant del Totpoderós Rei Carnestoltes. També tornarem a celebrar l'arriscada i divertida gimcana de pubs pels qui prefereixen emocions fortes, la prova repartirà sucosos premis en metàl·lic.

Animeu-vos, no us talleu i formeu una comparsa entre els vostres amics, Lo Rei Carnestoltes us espera per gaudir de la festa més transgressora de l'any. Continuarem informant.

L'Apocalíptica Comissió del Carnestoltes Tàrraga.

CONVOCATÒRIA RODOLINS CARNESTOLTENCS

El Consell de Redacció de la Revista Culturàlia convoca a tots el lletraferits que estiguin inspirats en l'elaboració de Rodolins humorístics o àcids perquè ens facin arribar les seves rimes de temàtica lliure.

Animeu-vos i feu-nos arribar les vostres creacions a:

CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA
REVISTA CULTURÀLIA
C/ Piques, n° 1

Teniu temps fins el 29 de febrer. D'entre totes les composicions rebudes el Consell de Redacció en seleccionarà les més originals i enginyoses, les quals seran publicades en el número de Culturàlia del mes de març. Les composicions poden anar signades amb un anònim, tot i que el seu autor s'haurà d'identificar amb la carta que trameti al Centre Cultural de Tàrraga.

Els rodolins que es publiquin apareixeran signats amb anònim, si és el cas.

ALZHEIMER TÀRREGA - Festa del porc

DIA 20 DE FEBRER / VERDÚ

L'Havanera, a fi d'aconseguir un finançament d'Alzheimer Tàrrega de forma permanent, posa en marxa la Festa del Porc a Verdú. Festa popular per a tothom:

9h-10h. Xocolata i coca.

10h-13h. Carn a la brasa, pa de pagès amb salsa verda.

13:30h-16h. Cassola de pagès i olla de Verdú. Postre i cafè.

16h. Havaneres Terra Ferma.

Hi haurà cinquanta regals i un cabàs de feto per als participants del sorteig que finançarà la festa, obsequiats per les cases comercials.

agenda

MERCAT D'ANTIGUITATS I DE LES ARTS

Cada 3r dissabte de mes al C/Carme.

MERCAT DE SEGELLS, MONEDES I COL·LECCIONISME

Cada 1r diumenge de mes al vestíbul del Teatre Ateneu.

TERTÚLIES DEL DIJOURS

"Per què a Catalunya neixen tan pocs nens?"

Dijous 10 de febrer.

"La Fira del Teatre al Carrer:

"Passat, present i futur"

Dijous 24 de febrer.

EXCURSIONS A L'ENTORN

Diumenge 13 de febrer. De Vallbona al Tallat. Conjuntament amb el Centre Excursionista de l'Urgell.

EXCURSIONS CULTURALS

Diumenge 20 de febrer. A Barcelona. Al matí, l'exposició a la Pedrera i a les quatre de la tarda Quidam del Cirque Du Soleil.

CULTURA POPULAR

"Recuperació de tradicions"

Festa de Dijous Gras, sopar berenar amb la gastronomia del dia, especialment la coca de llardons. Dijous 2 de març.

COMISSIÓ DE CARNESTOLTES

"Original desfilada, concurs de comparses, gimcana als pubs i ball al Mercat"

Dissabte 4 de març.

SETMANA A PARÍS.

Es realitzarà el mes de juny.

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE TÀRREGA

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

**L'ALBA
& Cia.**

